

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobkyně: **XY**, narozené dne X
státní příslušnost: Ukrajina

zastoupené JUDr. Petrem Novotným, advokátem se
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2021, čj. CPR-6275-3/ČJ-2021-930310-V234,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 31. 5. 2021, čj. CPR-6275-3/ČJ-2021-930310-V234, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna žalobkyni zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 12.342 Kč k rukám zástupce žalobkyně, JUDr. Petra Novotného, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) ze dne 31. 5. 2021, čj. CPR-6275-3/ČJ-2021-930310-V234, kterým žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly,

pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 1. 2021, čj. KRPA-22086-14/ČJ-2021-000022-SV. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 1. 8. 2021 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce 15 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Doba k vycestování z území členských států EU byla žalobkyni stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále správní orgány shledaly, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 tohoto zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobkyně namítla, že žalovaná porušila § 3, § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
3. Žalobkyně nesouhlasila se závěry správních orgánů, že v jejím případě byly splněny podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tj. že v posledních 180 dnech pobývala na území schengenského prostoru 128 dní, čímž měla překročit oprávněný pobyt, a toto své tvrzení v žalobě doložila pobytovou kartou Slovenské republiky vydanou dne 6. 1. 2021 s platností do 30. 6. 2023, která prokazuje, že žalobkyně již v době pobytové kontroly dne 23. 1. 2021 byla držitelkou platného povolení k dlouhodobému pobytu vydaného jiným členským státem. Jedná se o pobyt za účelem studia a žalobkyně dále předložila potvrzení Fakulty X o studiu. Žalobkyně dodala, že o svém studiu vypovídala již během svého výslechu, avšak správní orgán I. stupně špatně zaprotokoloval, že na Slovensku požádala o povolení k pobytu za účelem studia, aniž by dále tuto skutečnost ověřoval. Žalobkyně pouze neměla tuto pobytovou kartu fyzicky u sebe. Proto žalobkyně v žalobě zdůraznila, že v době pobytové kontroly se na území ČR nacházela legálně, což je v rozporu se závěry správních orgánů.
4. Žalobkyně dále uvedla, že správní orgán I. stupně ani nemohl mít dostatečný časový prostor na řádné posouzení věci a řádné prověření skutečností, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobkyni vydáno ve stejný den, kdy bylo řízení zahájeno.
5. Žalobkyně dále namítla, že její návrat do vlasti není absolutně možný, neboť v zemi jejího původu aktuálně probíhá dlouhodobý vnitrostátní konflikt, který nepolevuje na intenzitě. Dále žalobkyně poukázala též na vojenskou konfrontaci její vlasti s Ruskou federací v Azovském moři v nedávné minulosti, která způsobila napětí mezi těmito zeměmi. Z informací OAMP jednoznačně vyplývá, že situace v oblasti Krymu a na celém východě Ukrajiny je neustále velmi špatná a rebelové samozvaných republik se dopouštějí válečných zločinů. Tento konflikt vytvořil prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti se značnými dopady na civilní obyvatelstvo v celé Ukrajině.
6. Žalobkyně s ohledem na uvedené navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované.
7. Žalovaná vzhledem k naprosto totožným odvolacím námitkám ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a na rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ve svém postupu nehledala žádné pochybení, proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud o věci rozhodl při jednání, které soud nařídil na den 16. 8. 2021, neboť žalobkyně takové projednání věci výslovně požadovala. Dne 9. 8. 2021 soud obdržel přípis žalované z téhož dne, kterým se z jednání omluvila z důvodu nemožnosti zajistit účast příslušného pracovníka na jednání v uvedený den, aniž by požadovala odročení jednání na jiný termín, a plně odkázala na své písemné stanovisko k žalobě. Žalobce při jednání setrval na svém stanovisku a procesních návrzích.
9. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu rozhodnými pro danou věc soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
11. Podle § 18 písm. g) zákona o pobytu cizinců [c]izinec může pobývat na území přechodně bez víza, je-li držitelem povolení k dlouhodobému pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie za účelem studia v rámci programu Evropské unie nebo mnohostranného programu zahrnujícího opatření v oblasti mobility anebo v rámci dohody sjednané mezi vysokoškolskou institucí v jiném členském státě Evropské unie a institucí, které bylo povoleno vykonávat činnost vysoké školy na území, a doba pobytu na území za účelem studia nepřekročí 1 rok.
12. Podle § 3 správního řádu [n]evyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
13. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně byla dne 23. 1. 2021 kontrolována na adrese X, Praha – Kobyličky, v rámci pobytové kontroly cizineckou policií zaměřenou na dodržování pobytového režimu cizinců. Kontrolou jejího biometrického cestovního pasu bylo zjištěno, že obsahuje pouze otisky razítek o vstupech a výstupech ze schengenského prostoru, a to vstupní razítko ze dne 23. 7. 2020, výstupní razítko ze dne 16. 10. 2020 a vstupní razítko ze dne 8. 12. 2020. Výpočtem vstupních a výstupních razítek bylo zjištěno, že žalobkyně překročila oprávněnost svého pobytu v maximální možné délce 90 dnů v posledních 180 dnech, neboť na území ČR pobývala celkem 128 dnů.
14. Protože v důsledku toho vzniklo podezření, že žalobkyně pobývá na území ČR neoprávněně, správní orgán I. stupně zahájil se žalobkyní dne 24. 1. 2021 řízení o správním vyhoštění (čj. KRPA-22086-11/ČJ-2021-000022-SV). V rámci svého výsledku (čj. KRPA-22086-12/ČJ-2021-000022-SV) žalobkyně za účasti tlumočnice do jazyka ukrajinského uvedla, že se narodila v Užhorodu na Ukrajině, kde je i její adresa trvalého pobytu. Naposled do schengenského prostoru přicestovala dne 8. 12. 2020 přes Slovensko, do ČR přijela 9. 12. 2020. Přicestovala na biometrický pas autobusem. Předtím pobývala v schengenském prostoru od 23. 7. 2020 do 16. 10. 2020.
15. Žalobkyně dále k výslovnému dotazu správního orgánu uvedla, že nemá platné pobytové oprávnění v některé ze zemí EU. Do ČR přijela, aby zažádala na Slovensku o vízum za

účelem studia. Žalobkyně doznala, že věděla, po jakou maximální dobu může pobývat v ČR na biometrický pas, a věděla i o tom, že tak mohla činit do 11. 12. 2020.

16. Žalobkyně dále uvedla, že je svobodná a bezdětná, před vycestováním bydlela s rodiči v jejich rodinném domě. V zemi původu bydlí veškerá její rodina, má tam matku a bratra. V ČR ani v EU nemá žádné příbuzenstvo, není rodinným příslušníkem občana EU ani s nikým takovým nežije ve společné domácnosti, nemá k takové osobě ani žádnou vyživovací povinnost. V ČR nemá žádné vazby, ekonomické kulturní či sociální, ani dluhy nebo závazky. V ČR ani v EU nežije žádná osoba, kvůli které by bylo skončení jejího pobytu z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. V Praze se zdržuje na různých adresách, přesnou adresu svého pobytu nezná, nemá ani platnou nájemní smlouvu. Byla si vědoma, že v ČR pobývá nelegálně, a je si vědoma následků svého jednání. V ČR ani ve vlasti nepracuje, nemá platné pracovní povolení v ČR. Má v ČR kamaráda Ukrajince, který jí dává peníze. Chtěla zde zůstat do konce ledna a pak se vrátit do vlasti. Zdravotní pojištění v ČR nemá, je zdravá, s ničím se neléčí léky ani drogy nebere.
17. V minulosti nepáchal žádnou trestnou činnost, prostředky na vycestování do vlasti má, nebrání jí žádná překážka v návratu do vlasti, ani jí tam nehrozí žádné nebezpečí, mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest smrti. Bude-li vyhoštěna, vycestuje dobrovolně, má se kam vrátit. Všem otázkám rozuměla, nic dodat nechce, protokol o svém výsledku vlastnoručně podepsala jako úplný a správný.
18. Dne 24. 1. 2021 byla žalobkyně seznámena s podklady pro rozhodnutí (čj. KRPA-22086-11/ČJ-2021-000022-SV), změna ani doplnění nežádala a dále se již nechtěla vyjadřovat.
19. Následně vydal správní orgán I. stupně téhož dne rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
20. Žalobkyně proti němu podala odvolání, kde uváděla kromě námitky existence platného pobytového oprávnění vydaného Slovenskou republikou, totožné námitky jako v podané žalobě. Žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila a odvolání žalobkyně zamítla.
21. Soud dále při jednání dne 16. 8. 2021 provedl nové listinné důkazy, které byly součástí žaloby. Žalobkyně jednak předložila kopii povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia vystaveného Slovenskou republikou dne 6. 1. 2021, dále potvrzení o studiu na Prešovské univerzitě v Prešově, Fakulty X, na Slovensku, ze dne 23. 10. 2020, kterým se potvrzuje, že žalobkyně studuje v X. ročníku denní formy studia X. stupně studia v akademickém roce 2020/2021 od 23. 10. 2020 do 31. 8. 2021. Datum zápisu do studia 23. 10. 2020, předpokládané ukončení studia v červnu 2023. Konečně, žalobkyně dále k žalobě přiložila potvrzení o přijetí žádosti o povolení k pobytu ze dne 16. 12. 2020. Při jednání pak zástupce žalobkyně doložil poučení Oddělení cizinecké policie Policejního sboru Prešov pro státního příslušníka třetí země s uděleným pobytem na území SR z dne 16. 12. 2020, sp. zn. PPZ-HCP-PO8- - /2020-PPC.
22. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k závěru, že žalobkyně na území ČR pobývala ode dne 6. 1. 2021 v době, kdy byla držitelkou povolení k pobytu za účelem studia vydaným Slovenskou republikou. Tato skutečnost je prokázána kopií pobytové karty, kterou žalobkyně přiložila k žalobě a soud provedl při jednání dne 16. 8. 2021. Z tohoto pohledu je proto rozhodnutí žalované, resp. správního orgánu I. stupně

nezákonné, neboť se nezakládá na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který zde byl již v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně se tak dopustil porušení § 3 správního řádu, a žalovaná tuto vadu svým rozhodnutím nijak nenapravila.

23. Soud sice nepominul, že správní orgány provedly lustrace osoby žalobkyně v dostupných databázích Policie ČR a Ministerstva vnitra, a rovněž tak v databázi Schengenský IS II – vydané doklady a Schengenský IS II – osoby s negativním výsledkem, proto jen na základě těchto výsledků šetření neměl správní orgán I. stupně důvod pochybovat o správnosti zjištěného skutkového stavu věci. Z tohoto důvodu soud považuje námitku žalobkyně, že správní orgány, ač zahájily řízení z moci úřední, nedostatečně zjišťovaly skutkový stav a měly si existenci povolení k pobytu žalobkyně ověřit v příslušných systémech, uplatněnou při jednání před soudem, za nedůvodnou, neboť ze správního spisu vyplývá opak. Soud taktéž nepominul, že žalobkyně sama v rámci výslechu uvedla, že nedisponuje žádným platným povolením k pobytu na území schengenského prostoru, přicestovala na biometrický pas, je si vědoma, že překročila bezvízový styk, měla v úmyslu nelegálně v ČR setrvat až do konce ledna, nic dodávat ani dokládat nechtěla, a to ani při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Avšak nelze pominout ani skutečnost, že žalobkyně již při svém výslechu dne 24. 1. 2021 uváděla, že požádala o vízum za účelem studia na Slovensku přes internet, kdy správní orgány tomuto jejímu tvrzení již bližší pozornost nevěnovaly, a nijak dál tyto skutečnosti nezjišťovaly ani neověřovaly. Z tohoto důvodu nezbylo soudu než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit znovu do fáze, kdy bude na správních orgánech, aby posoudily existenci povolení žalobkyně k pobytu uděleného jí Slovenskou republikou přede dnem jejího zadržení a dnem zahájení řízení o jejím správním vyhoštění, a jeho vlivu na její nelegální pobyt v ČR, tj. zda lze udělené povolení k pobytu žalobkyně za účelem studia považovat za povolení ve smyslu § 18 písm. g) zákona o pobytu cizinců, a dále otázku, zda je za takto nově zjištěných skutečností možné žalobkyni uložit správní vyhoštění, případně v jaké délce, včetně otázky přiměřenosti zásahu takového rozhodnutí do jejího soukromého života spočívajícího v požívání práva na studium.
24. Jak již bylo řečeno, napadeným rozhodnutím žalované ze dne 31. 5. 2021, resp. rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 24. 1. 2021, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, se zákazem vstupu na území členských států EU po dobu 15 měsíců, kdy důvodem vydání obou rozhodnutí o správním vyhoštění byl neoprávněný pobyt žalobkyně na území ČR v období od 12. 12. 2021 do 23. 1. 2021. K tomu však soud podotýká, že i přes udělené pobytové oprávnění žalobkyně nijak nevyvrátila svůj nelegální pobyt v období od 12. 12. 2020 do 5. 1. 2021.
25. Vzhledem k tomu, že výrok o celkové době uloženého správního vyhoštění (zde 15 měsíců) zcela závisí na výroku o splnění podmínek podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců pro uložení správního vyhoštění, bylo by nadbytečné, aby se soud zabýval i touto žalobní námitkou (*avšak uplatněnou pouze obecně – pozn. soudu*), neboť tato otázka bude teprve předmětem řízení před správními orgány.
26. Jestliže žalobkyně obecně namítala též neexistenci podmínek pro uložení doby k vycestování v délce 20 dnů, soud ve stejné míře obecnosti dodává, že žalobkyně v souvislosti s touto námitkou ničeho konkrétnějšího neuvedla. Není proto jasné, jak se stanovení doby k vycestování v délce 20 dnů dotklo jejich práv, resp. proč má za to, že

podmínky § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebyly splněny. Z formulace § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je přitom zřejmé, že v této části disponuje správní orgán diskreční pravomocí. V takovém případě je správní orgán povinen tuto dobu stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu - ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Soud přitom neshledal, že by se správní orgány takového pochybení dopustily; svá rozhodnutí v této části řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnily. Délka doby k vycestování byla stanovena na 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, a tedy v zákonem stanoveném rozmezí, které dokonce připouští mnohem kratší dobu, a to 7 dní (a v určitých případech dobu ještě kratší). Správní orgán I. stupně k tomu na str. 7 svého rozhodnutí uvedl, že tato doba byla stanovena s ohledem na skutečnost, že žalobkyně disponuje cestovním dokladem a vlastní finanční prostředky pro pobyt a návrat domů. Považoval přitom takto stanovenou dobu za dostatečnou, aby si žalobkyně mohla vyřídit vše potřebné k vycestování, a přihlédl přitom i k tomu, že v případě žalobkyně se jedná o první porušení pobytového režimu na území ČR.

27. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, neboť správní řízení zahájil ve stejný den, ve kterém vydal též své rozhodnutí, která je rovněž jako předchozí námitka, samostatně projednatelná a oddělitelná od hodnocení výroku o uložení správního vyhoštění. Uvedená námitka je předně uplatněna pouze v obecné rovině, a žalobkyně neuvádí, kteréžto aspekty správního řízení měl správní orgán I. stupně, potažmo žalovaná, vyhodnotit. Soud se proto v souvislosti s touto námitkou v obecné rovině zcela ztotožňuje se závěry žalované, že skutečnost, že správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí v tentýž den, kdy řízení zahájil, je v souladu se zásadou hospodárnosti a efektivnosti řízení v situaci, kdy měl za to, že ve věci nepanují pochybnosti, a sama o sobě nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, či postupu správních orgánů před jeho vydáním.
28. Ani s námitkou nemožnosti vycestování žalobkyně do vlasti se soud nemohl ztotožnit. Soud předně uvádí, že žalobkyně v rámci svého výslechu uváděla zcela opačná tvrzení; na opakovaný dotaz správního orgánu se jednoznačně vyjádřila, že ve vlasti jí nic nehrozí, vrátí se tam dobrovolně, není si vědoma žádné překážky pro vycestování, žije tam i její rodina (matka a bratr), má se kam vrátit a kde bydlet. Žalobkyně přitom nežije v zemi původu v Doněcké nebo Luhanské oblasti, které dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., v platném znění, nelze považovat za bezpečné, ale v Užhorodu, na zcela opačné a stovky kilometrů vzdálené straně země u hranic se Slovenskou republikou. Již z tohoto pohledu jsou pak tyto námitky účelové. Navíc jde o nijak nespecifikované a nedoložené námitky. Žalobkyně v žalobě nijak nekonkretizovala, proč právě jí hrozí ve vlasti nebezpečí, a jaké. V tomto ohledu se tedy soud zcela ztotožnil se závěry žalované na str. 5 napadeného rozhodnutí, které jsou přezkoumatelně odůvodněny, a odkazuje na ně. Tato námitka je proto nedůvodná.
29. Odkaz na porušení ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu žalobkyně nijak konkrétně neodůvodnila, a proto se tímto tvrzením nemohl soud podrobněji zabývat. Žalobkyně je povinna vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah,

hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinna ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58).

IV. Závěr a náklady řízení

30. Soud na základě výše uvedeného napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.
31. V dalším řízení je žalovaná povinna doplnit skutkový stav o zjištění, zda žalobkyně splňuje podmínky podle § 18 písm. g) zákona o pobytu cizinců, a dále existenci oprávnění žalobkyně k pobytu na území ČR a jeho vlivu na vytýkané protiprávní jednání, včetně otázky zásahu do soukromého života žalobkyně. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
32. K výroku o nákladech řízení soud uvádí, že vycházel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V tomto řízení byla úspěšná žalobkyně, která byla před soudem zastoupená advokátem. Soud nejdříve zvažoval též použití § 60 odst. 7 s. ř. s. a tedy výjimečné nepřiznání náhrady nákladů řízení žalobkyni, protože v průběhu řízení o správním vyhoštění, a to ani v jeho odvolací fázi, kdy již byla zastoupena advokátem, nikdy neuváděla, že disponuje pobytovou kartou udělenou jí na Slovensku. Při jednání k výslovnému dotazu soudu přitom nebyla schopna prostřednictvím jejího zástupce rozumně vysvětlit, proč podklady, které soudu zaslala jako přílohy k žalobě (viz bod 3 výše), nebyla schopna zaslat již žalované, aby je mohla v rámci odvolacího řízení řádně posoudit. V daném případě však soud neshledal takové důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu citovaného ustanovení, pro které by nebylo spravedlivé náhradu nákladů řízení žalobkyni přiznat, neboť nepopíratelným faktem v dané věci je, že žalobkyně o svém studiu a žádosti o příslušné povolení k pobytu jasně mluvila, správní orgány blíže tuto skutečnost po provedeném výslechu neověřovaly a z provedeného dokazování před soudem jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně již od 6. 1. 2021, tj. v době před jejím odhalením cizineckou policií, disponovala relevantním oprávněním k pobytu, byť o tom možná ještě sama nevěděla.
33. Zástupce žalobkyně učinil v řízení o žalobě tři úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) - převzetí a příprava právního zastoupení, podání žaloby, a účast při jednání dne 16. 8. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3.100 Kč, celkem 9.300 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je k této částce třeba přičíst ještě 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů za každý úkon právní služby, celkem 900 Kč. Celkem tedy náleží zástupci žalobkyně odměna ve výši 10.200 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně doložil soudu osvědčení o plátcovství DPH, je potřeba vyčíslenou odměnu zvýšit o odpovídající sazbu DPH 21 %, tj. o částku 2.142 Kč. Celkem tak žalobkyni náleží náklady řízení ve výši 12.342 Kč, které je žalovaná povinna uhradit k rukám zástupce žalobkyně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. srpna 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně